

Nummer 4

15. Februar 1919

68. Aargang

Tale af Ældste Orson A. Whitney,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 5. Oktober 1918.

Den 12. Oktober 1918 vil det blive 426 Aar siden Kolumbus opdagede Amerika, og Præsidenten for de Forenede Stater har udstedt en offentlig Bekendtgørelse om, at Dagen bliver mindet af Befolkningen overalt i Unionens Stater. Det er vel ret naturligt ved denne Kirkens Generalkonference at berøre nogle Punkter vedrørende denne saa vigtige Begivenhed og de dermed forbundne store Samfundsfølger. Jeg kan ikke omtale disse Ting udførlig, da Tiden ikke tillader det; men jeg vil omtale samme i sine store Hovedtræk, som Broder Roberts vilde sige. Jeg vil nærmest kun fremsætte i sine Hovedtræk nogle saa Tanke vedrørende, hvilken stor og vigtig Betydning Amerikas Opdagelse har haft, og I kan selv nærmere overveje samme.

Kristoffer Kolumbus opdagede Amerika i 1492. Han var ikke den første hvide Mand, som betraadte den ny Verden. Fem hundrede Aar før hans Tid kom en islandsk Sømand Leif Erikson, sammen med andre modige Mænd, til Amerikas Land, hvor de landede paa Ny Englands Kyster og gav Landet Navnet Vinland, eftersom der var en Overflodighed af vilde Bindruer i Landet. De byggede nogle saa Hytter, men forblev ikke boende der. Andre fulgte i deres Kølvan. Men ingen Tidender om disse eventyrlige Rejser var naaede til de andre europæiske Nationer, da Kolumbus foretog sin Sørejse, der ledte til Amerikas Opdagelse.

Kolumbus troede, at Jorden var rund, men han var ikke den første, som fremsatte denne Teori. Sir John Mandeville, en engelsk rejsende, skrev en Afhandling angaaende dette Emne i 1356, længe før Kolumbus

var født. Han var bleven overbevist derom ved astronomiske Observationer. Det siges, at denne Afhandling er „den allerførste Bog, som har været skrevet i det eugelske Sprog“. (Væs det tredie Kapitel i „De Forenede Staters Historie“ af Ridpath.) De fleste Folk paa denne Tid troede, at Jorden var flad og formet som en Dsk, og at man kun kunde sejle Vest paa til et vist Sted paa den anden Side af Hertules-Billerne (Gibraltar) og man vilde da naa det Punkt, som nogle kaldte „Nedsaldsstedet“; hvis man gled derved, vilde man ikke lade høre mere fra sig. Paa Grund af Traditionen om dette frygtelige Nedsaldssted, som var meget udbredt i hin Tidsalder, skulde der noget Mod og Uforærdethed til at paabegynde en sliq Sørejse. Kolumbus var en blandt et Antal af lærde Mænd, som holdt paa, at Jorden var en rund Kugle. Skønt han ikke var den første, som fremsatte denne Teori, var han dog den første, som gjorde praktisk Anvendelse deraf. Han troede, at han hurtigere kunde naa Indien ved at sejle mod Vest end ad den almindelige Søvej. Han fik sat sin Plan i Udførelse, paabegyndte Rejsen, og paa Vejen dertil opdagede han Amerika. (Præsident Smith, som sad bagved Taleren, sagde i en lav Tone: „Han kunde næppe have undgaaet det! Uldste Whitney meddelte Præsident Smiths Ord til de forsamlede, som lo over Bemærkningen.) Kolumbus landede paa en af Bahama-Øerne (San Salvador) og tænkte, at han var paa Indiens Kyst, og han kendte aldrig noget andet, saa længe han levede paa Jorden. Dette var Grunden til, at han kaldte de indfødte „Indianere“.

Det var ikke tilfældigt, at Amerika blev opdaget. Denne Begivenhed havde det efter Guds Visdom været forudbestemt skulde finde Sted. Oldtidens Profeter havde forudsat denne Begivenhed. Patriarken Jakob forudsaa den, da han velsignede sin Søn Josef og kaldte ham „en Kvist paa det frugtbare Træ ved Kilden, hvis Grene gaa op over Muren“ (menende, hvis Grene rækker ud over Vandene), og han sagde, at Josefs Efterkommeres Styrke skulde komme fra „Hylden“, fra „Israels Klippe“. Han sagde videre til Josef:

„Fra din Faders Gud — og han hjælpe dig! — og fra den Almægtige — og han velsigne dig! — komme Velsignelser fra Himmelen ovenfra og Velsignelser fra Dybet nedenfra, Brøstets og Moderlivs Velsignelser. Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser indtil de evige Højes Grænser; de skulle komme paa Josefs Hoved og paa hans Føse, som er en Fyrste iblandt sine Brødre.“ (1. Moseb. 49 : 22—26.)

Som Herrens Projekt saa Moses dette i et Syn, da han velsignede Israels Stammer og gav store og vidunderlige Forjættelser til Josefs Efterkommere, idet han sagde, at de skulde komme til at bebo et særlig velsignet Land, og at hans Efterkommere, særlig gennem Efraim, skulde hobe Herrens Folk sammen „indtil Jordens Ende“. Vi læser:

„Og han sagde om Josef: hans Land være velsignet af Herren, med Himlens kostelige Gave, med Duggen, og af Dybet, som ligger her nedenunder, med den kostelige Gave, der bringes frem ved Solen, og med den kostelige Gave, der drives frem ved Maanens Skifter, fra de ældgamle Bjerges Top, og med de evige Højes kostelige Gave, med Jordens og dens Fjldes kostelige Gave, og med Naade fra ham, som boede i Tornebusken; den skal komme over Josefs Hoved og over hans Føse; han er en Fyrste iblandt sine Brødre. Den førstefødte af

hans Øksne har Højhed og Horn som Enhjørningens Horn; med dem skal han stange Folkene til Høbe indtil Jordens Ende; og dette er de ti Tusinde af Efraim, og dette er de Tusinde af Manasse." (5. Mose Bog 33: 13—17.)

Disse Mose Betsignelses-Ord indeholder Antydninger af Israels Jndsamling i de sidste Dage.

Den første amerikanske Profet ved Navn Nephi kom med sin Fader Lehi til Amerika fra Jerusalem af, seks Hundrede Aar før Kristi Fødsel. Den Koloni, som Lehi førte til Amerika, var alle Israelliter, og deres Efterkommere udbredte sig efterhaanden baade over Syd- og Nord-Amerika.

Nephis Efterkommere og de, som sluttede sig til dem, blev kendte under Navnet Nephiter, medens de, som sluttede sig til Lehis vanslægtede Søn Laman og hans ubodsferdige Efterfølgere, blev kaldte Lamaniter. Fra disse Folkesærd, men særlig fra Lamaniterne, stammer de amerikanske Indianere. Nephi blev vist ved en Engel dette Lands herlige Fremtid, idet det skulde været et Forjættelsens Land, Josephs Land, Zions Land, i hvilket vidunderlige Fremtidsbegivenheder skulde finde Sted. Jeg vil oplæse for Forsamlingen en Del af Nephis Syn vedrørende Amerikas Fremtid; og for at undgaa Gentagelser af Skriftord og spare Tid vil jeg kommentere paa de forstellige Paragrafer, som jeg oplæser samme.

Vi læser i de første tre Vers af det 13. Kapitel i første Nephis Bog:

„Og det skete, at Englen talede til mig, sigende: Sel! Og jeg saa og skuede mange Folk og Riger.

Og Englen sagde til mig: Hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser mange Folk og Riger.

Og han sagde til mig: Disse ere Hedningernes Folk og Riger.“

Ordene „Hedningernes Folk“ i det sidst anførte Vers er en Betegnelse for de europæiske Folk paa Kolumbus's Tid. Jeg vil bemærke, at Ordet „Hedning“ i den Betydning, Ordet er anvendt i Skriftordet, aldeles ikke udtrykker nogen som helst Ringagt eller nedsettende Betegnelse. Ordet „Mormon“ blev oprindeligt benyttet af mange som en haanende Betegnelse. Vi er kaldte Mormoner, fordi vi tror paa Mormons Bog, fra hvilken jeg læser. Mormon, en nephitisk Profet, gjorde Uddrag fra visse hellige Optegnelser, Folket gennem Tiderne var kommen i Besiddelse af, og Mormons Optegnelser sammen med andre Profeters udgør samlede „Mormons Bog“. Ordet „Hedning“ betegnede i gammel Tid „en af en anden Nation eller Folk“. I al Almindelighed sagt er Noas Søn Jafet Stamfader for Hedninge-Nationerne, som har beboet Europa. Vi ved, at efter Syndfloden Jorden blev befolket af Efterkommerne af Noas tre Sønner Sem, Ram og Jafet. I det hele og store befolkede Sems Efterkommere Asien, og Patriarkerne Abraham, Isak og Jakob og Herrens udvalgte Folk nedstammede fra dem. Rams Efterkommere beboede Afrika, og han blev Stamfader til Negerracerne. Det var til de europæiske Nationer, som nedstammede fra Jafet, at Engelen hentydede i de citerede Ord, som han udtalte til Nephi. Oprindelsen til Ordet: „Hedning“ findes i det tilsvarende Ord i det græske

My Testament, hvilket simpeltthen udtrykker, at de, som bliver betegnede med dette Navn, ikke var Jøder. Men jeg vil læse videre det 10. og 11. Vers i samme Kapitel:

„Og det skete, at jeg saa mange Bænder, og de skilte Hedningerne fra mine Brødres Sæd.

Og det begav sig, at Englen sagde til mig: Se, Guds Brede er over dine Brødres Sæd!“

Med Udtrykket „dine Brødres Sæd“ er ment Samaniterne, paa hvem som Følge af deres Ugudelighed den Forbandelse hvilede, at de var formørkede i deres Sind og havde en mørkladen Hud. De var Nephiternes „Brødre“, idet de var Efterkommere af Nephis oprørste Brødre. Sluttelig, omkring Aar 420 efter Kristi Fødsel, blev det nephitiske Folk, der paa dette Tidspunkt havde forhærdet sig imod Herren, udryddet af Samaniterne i de Krige, som førtes mellem disse Folk. Ordene: „mange Bænder“ i det 10. Vers betegner Ocean-Bændene, som stiller det amerikanske Fastland fra den østlige Halvkugle.

Vi læser i det 12. Vers:

„Og jeg saa, og se, der var iblandt Hedningerne en Mand, som var afskilt fra mine Brødres Sæd ved de mange Bænder; og jeg saa, at Guds Land kom ned og virkede paa Manden; og han før hen over de mange Bænder, lige til mine Brødres Sæd, som vare i det forjættede Land.“

Jeg behøver næppe at nævne, at denne Mand var Kristoffer Kolumbus, som var paavirket af Guds Land til at sejle over det store Dyb, hvorved han, som det altid har været Tilfældet med Guds Tjenerne, udførte en langt vigtigere Gerning, end han selv anede.

Vi læser i det næste Vers:

„Og det skete, at jeg saa Guds Land virkede paa andre Hedninger; og de gik ud af Fangerstæbet og fore over de mange Bænder.“

Dette Vers indeholder profetiske Ord vedrørende Pilgrimsfædrene og Puritanerne, der ved Begyndelsen af det syttende Aarhundrede flyede fra England til Holland for at undgaa religiøs Forfølgelse i deres eget Land, og som siden efter rejste tilbage til England for deraf at sejle til Amerika, og som landede ved Plymouth Rock i December 1620. De var snart efterfulgte af mange andre, saa at, før Puritanerne havde nedsat sig i Massachusetts, en engelsk Koloni var kommen til Amerika og havde slaet sig ned i Virginia, hvor de grundlagde Jamestown, og Huguenotter fra Frankrig, Protestanter fra England, samt skotske, irske og tyske Emigranter fra alle Klasser i Samfundet, kom flokkevis til Nordamerikas Kystegne og udgør Grundelementerne til den store Nation, som særlig Nordamerikas Befolkning udgør.

Vi læser i det 14. Vers:

„Og det begav sig, at jeg saa store Skarer af Hedninger paa det forjættede Land; og jeg saa, at Guds Brede var over mine Brødres Sæd; og de bleve adspredte for Hedningernes Mæghed og de bleve slagne.“

De historiske Beretninger om, hvorledes „Rødhuderne“ blev drevne tilbage og adspredte af de hvide, som landede i Amerika, er for vel kendte til, at jeg behøver at kommentere udsærlig desangaaende.

Vi læser videre fra det 15. til 19. Vers:

„Dg jeg saa, at Herrens Land var over Hedningerne, og de havde Fremgang og sit Landet i deres Besiddelse; og jeg saa, at de vare hvide og meget smukke og skjonne, ligesom mit Folk, førend de bleve ihjelslagne.

Dg det skete, at jeg, Nephi, saa, at Hedningerne, som vare udgangne af Trældom, ydmygede sig for Herren; og Herrens Kraft var med dem.

Dg jeg saa, at deres Moderfolk var samlet tilfammen paa Vandene, og ligeledes paa Landet, for at føre Krig imod dem.

Dg jeg saa, at Guds Kraft var med dem, og at Guds Brede var over alle, som vare forsamlede imod dem til Strid.

Dg jeg, Nephi, saa, at Hedningerne, som vare udgangne af Fangenskab, formædlest Guds Kraft, udfriedes af alle andre Folks Hænder.“

I disse Ord finder vi beskrevet den Revolutionskrig, som de amerikanske Kolonier førte for at erholde Frihed og Uafhængighed, og som medførte Oprettelsen af de Forenede Staters Regering, den største og bedste politiske Organisation, som Solen har skinnet paa. Guds Forjættelser er store vedrørende vor Nation (de Forenede Stater), forudsat Nationens Indvaanere handler retfærdigt, thi det siges i andre Dele af denne Bogs hellige Indhold, at han „vil befæste dette Land (Amerika) imod alle andre Folk“, at der skal ingen Konger være i Landet, og at de, som strider mod Zion, skal omkomme. (Læs 2. Nephis Bog 10 : 10—14.)

Jeg ønsker i Henseende til dette Emne at dvæle lidt ved Spørgsmaalet, som angaar de vidunderlige Fremskridt, som særlig den indvandrede hvide Befolkning og deres Efterkommere har gjort i dette udvalgte Forjættelsens Land. Jeg føler, at jeg kan ikke paa bedre Maade fremsætte dette end ved at læse nogle saa Paragrafer fra Dr. John Yords Bog: Beacon Lights of History, i hvilken Bog denne Forfatter paaviser, hvor vidunderlig Gud har velsignet Amerika, og han fremsætter i Tanken, hvad han forestiller sig, at Herren fremdeles vil gøre for Landet. I en af Bogens Artikler, kaldet: Maritime Discoveries, siger Forfatteren:

„Amerikas Opdagelse aabnede en ny Vej for Udviklingen af Industri af enhver Slags til alle misjornøjede, forarmede og undertrykte Europæere, som kom til den ny Verden. I Begyndelsen emigrerede mange kun for at grave Sølv og Guld. . . . Mange blev stufede og blev nødsagede til at erhverve deres Udkomme som Agerdyrkere, saasom i Virginia. Mange kom til Ny-England af politiske og religiøse Bevæggrunde. Men alle kom til Amerika for at bedre deres Livsstilling. Gradvis blev de Forenede Stater og Kanada befolket fra øst til vest og fra nord til syd. Fra det overskyldte Europa strømmede Folk til Amerikas vilde, uopdyrkede Egne. Emigranterne paa hin Tid var almindeligvis Bønderfolk. Sammen med Agerbruget udvikledes imidlertid Handel og Industrivirksomhed, og saaledes blev hele Verden i timelig Henseende overordentlig gavnet som Følge af Amerikas Opdagelse.“

Dr. Yord siger derefter med Hensyn til Fremtidsudsigterne for de forskellige amerikanske Staters og Landomraaders Befolkning:

„Der er ingen, som kan beregne den ny Verdens Rigdom og Hjelpekilder, og specielt de Forenede Staters Udvikling, i Henseende til Handel, Fabriksvirksomhed og Frembringelse af Agerbrugsprodukter. Vi

kan forudfige med Bestemthed Opkomsten af nye Byer med fine Villakvarterer og prægtige Paladser og med en materiel Udvikling, som kun er begrænset ved Befolkningens Antal og Udviklingsøve. Hvem kan tælle de Milestrækninger, som nye Jernbanelinjer vil udgøre, eller de nye Opfindelser, hvorved det menneskelige Arbejde lettes. Hvem kan forudfige Amerikas Fremtidsmuligheder og hvad der vil blive frembragt i Amerika, og hvorved den arbejdende Menneſtehed kan gøre sig Livet behageligt; hvilke ny og herlige Kunstværker der vil blive udførte; hvilke mekaniske Opfindelser der vil blive gjorte, og hvilken herlig materiel Udvikling, der vil finde Sted. Hvad jeg har sagt er ikke Spekulation, thi intet kan hindre Amerika i at udvikle sig i materiel Henseende.

„Og hvad videre? Verden har set mange mægtige Riger forsvinde, og der er intet tilbage af dem. Hvad findes der i Verden fra Tiden før Syndfloden? — ikke en Gang et Spiger fra Noas Ark, der dog var større end noget moderne Skib.

Hvad er der tilbage af Ninive, af Babylonien, af Teben, af Tyrus, af Kartago, disse store og rige Fortidsbyer, som gjorde deres Magt gældende i hele Verden? Hvor meget er der tilbage af det gamle Rom's Storhed, med Undtagelse af de gamle Love og gammelromersk Literatur og restaurerede og opplyttede Statuer. Hvilken konservativ Magt har været stærk nok til at forhindre Hensmulringen af disse gamle Byer?

„Nu, om kun dette var Amerikas Bestemmelse — en ubegrænset materiel Udvikling, men ingen tilsvarende aandelig, som skulde efterfølges af Samsundsfordærvelse, Udelæggelse og Ruin — da har Kolumbus kun simpelthen udvidet det Omraade, paa hvilket Menneſtene kan forsøge sig i materielle Eksperimenter. Kald New-York et andet Kartago og Boston et andet Athen, Filadelfia et andet Antiokien, og Washington et andet Rom, og vi repeterer da simpelthen kun de gamle Eksperimenter.

„Men Amerika har en højere Bestemmelse end dette at gøre en mægtig Udvikling paa de materielle Omraader og at stride fremad til en endnu større materiel Udvikling og erhverve sig endnu større materielle Rigdomme, end de nævnte Oldtidsbyer gjorde det. Amerika har forvist en højere og ædlere Bestemmelse.

Hvis Amerika har en stor Verdensmission at udføre, maa dette Kontinent (Amerika) foruden de materielle Kræfter sætte fuldstændig nye Kræfter, som ikke er af en materiel Natur, i Virksomhed. Og alene dette vil frelse Amerika og frelse Verden.

Amerikas virkelig varige Herlighed vil blive fuldstændig forføllig fra den Storhed, af hvilken Oldtidsfolkene pralede, nemlig en moralsk og aandelig, som Oldtidsfolkene, til hvilke jeg har hentydet, manglede.

„Jeg kan ikke se, at Civilisationen vandt nogen Ting moralsk ved Amerikas Opdagelse, førend som et Hele de ny Kolonister ledtes af andre Bevæggrunde end Ønsket om hurtigt at blive rige. Da Landet blev koloniseret af Mænd, som søgte Frihed til at tjene Gud, som havde ideale Hensigter, og som var villige til at taale Lidelser og udsætte sig for Farer for at plante den højere Civilisations Sæd, da udviklede Samsundet sig i nye Former. . . . En fuldstændig ny politisk Or-

ganisation blev gradvis formet og hvilte ligelig paa saadanne Principper og Samsundspiller, som frihedselstvende Kommuner havde udviklet, og hvorved de uafhængige Stater blev formede, hvilke igen var repræsenterede ved Udsendinger til en national central Regering.

„Saa lad os tro, at Amerika blev opdaget, ikke saa meget for, at en ubegrænset materiel Udvikling kunde finde Sted, som for, at nye, bedre og mere retfærdige Regeringsformer kunde blive indførte, nye sociale Institutioner blive oprettede, nye Samsundsskifte blive indførte og nye Forsøg gjorte i Henseende til social Levesæt efter Frihedens Grundsatninger, og nye religiøse Organisationer indførte. . . . Hvis Amerika er bestemt til at udføre et vægtigt og vigtigt Arbejde for andre Nationer, maa der gives disse Nationer noget mere end Høstemaskiner, fine Jernbanevogne og slige materielle Ting. Amerika maa da give til Nationerne ikke alene Maskineri, hvorved Arbejdet lettes, men Ideerne til sociale Institutioner, hvorved Sindet kan højnes og Sjælen opløstes. . . . Med mindre nye Ideer fødes og noget nyt fremkommer, som har en iærlig frelsende Kraft, hvori vil Amerika da sluttelig blive forskellig fra andre Dele af den saakaldte kristne Verden? . . . Amerika kan være en herlig Støtte til Civilisationen og kan give Civilisationen et vigtigt Stød fremad, men kun, hvis vi udfører en ny verdenshistorisk Mission og bringer samme til Fuldbyrkelse, ikke i videre Grad derved, at vi i materiel Henseende gavner Nationerne, men derved, at vi bliver stærke i Henseende til at være i Besiddelse af og sætter i Virksomhed de aandelige Kræfter, som forebygger Samsundets moralske Besmittelse og Opløsning“.

Jeg formoder, at den lærde Forfatter af disse udmærkede Ord vilde staa strækflagen ved at høre mig eller en anden Mand staa op i en offentlig Forsamling og være saa dristig at paastaa, at dette nye — disse nye Ideer og disse nye religiøse Organisationer, „som har en særlig frelsende Kraft“, er allerede kommen, og at dette nye danner selve Grundvolden for dette Værk, som vi Sidste-Dages Hellige har sluttet os til og repræsenterer, Guds mægtige og vidunderlige Værk i disse de sidste Dage. Ja, hvad Menneskene end tænker eller vil sige om vor Paastand, dette hævder vi. I det evige Evangelium og i de Kræfter, som er forbundne med det evige Præstedømme, som er givet til Jorden ved Englesendelse, og som er overantvordet Jordens Befolkning ved Profeten Joseph Smith som Guds Redskab i denne sidste Uddeling af Naadens Evangelium, findes netop disse aandelige Kræfter, hvis Nødvendighed Forfatteren paaviser, og som vil forebygge Samsundets moralske Besmittelse og Opløsning; deri findes Ideerne til slige Institutioner, „hvorved Sindet kan højnes og Sjælen opløstes“, de virkende Kræfter, som alene kan frelse denne Nation og frelse Verden.

De Sidste-Dages Hellige tror, at Columbus var inspireret af Herren til at opdage dette Land, saa at en fri Nation kunde opstaa, bestemt til at beskytte de menneskelige Rettigheder, indbefattende Menneskenes Ret til at dyrke Gud i Henhold til deres Samvittigheds-Bydende, en Nation, som var grundlagt i Henhold til det Princip, at alle Men-

nesker har lige Rettigheder til Livets Goder, til Frihedens Nydelse og hvad der gør Menneskene lykkelige, og at Regeringer bør erholde deres Bemyndigelse og Berettigelse til at regere fra dem, som de regerer over — en Være, som er fuldstændig modsat de gamle autokratiske Ideer, som saa meget gør sig gældende i europæiske og orientalske Lande. Og vi tror fremdeles, at vor Nation (de Forenede Stater) var oprettet, for at Israels Guds store Evangelieværk kunde blive udført under denne Nations Beskyttelse og ikke blive undertrykt og tilintetgjort ved menneskelig Tyranni; vi tror, at vor Nation var oprettet i den Hensigt, at det muliggjordes, at Evangeliet, „Guds Kraft til Saliggørelse“, førend Endens Tid kunde blive prædikeret i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og for at de, som tilhører Israels Hus, kunde blive indsamlede efter deres lange Udspreddelse, og Zion fremstaa, og Guds Herlighed hvile paa Zion, og Verden blive forberedt til at modtage „Kongernes Konge“ og „Herrernes Herre“, Jesus Kristus, i hans Herlighed. Vi tror dette paa det mest inderlige, og dette er vort Budskab til Verden.

Amerika har hidtil udført og udsører nu sin høje og ædle Mission. Det er sandt, at Fejlgreb og Forseelser har fundet Sted; Magtmisbrug har fundet Sted, som Nationens Grundlæggere, Understribterne af Frihedserklæringen og de, som skrev Staternes herlige Fællesskatsforfatning eller Grundlov, ikke ønskede skulde have blevet udført. Under Stjernebanneret har Mænd desværre været forfulgte for deres religiøse Overbevisnings Skyld. Men dette var ikke Grundlovens Skyld, eller Uafhængigheds Erklæringens, eller Flagets. Disse Ting sandt ikke Sted i Henshold til Grundloven, men paa Trods deraf; ikke, fordi der ikke var vedtaget nogen Love til de svages Beskyttelse overfor de stærke, som handlede uretsfærdigt. Disse Uretsfærdigheder var udøvet af Mænd, som misbrugte deres Magt. Men Amerika fuldfører sin Verdensmission til Trods for disse Fejlgreb, og Unionens Love har muliggjort det for Guds Kirke, for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at udvikle sig indenfor Unionens Rammer og i timelig Henseende blive opfostret gennem Unionens Institutioner. Guds sande Kirkes Tilstedeværelse paa Jorden i vore Dage betyder blandt andet dette, at det adspredte Israel bliver indsamlet. Unionen har ligesom været et beskyttende Skjold for Guds Værk, for den lille „Sten“, som Daniel saa i Synet skulde rulle frem og blive til et stort Bjerg og tilsidst „opfylde hele Jorden“.

Vi Sidste-Dages Hellige staar paa vort Lands Side. Vi er glade ved og stolte af at se de Forenede Stater fortsætte det noble Arbejde, som Gud har givet vor Nation at udføre. Ligesom Josef i gamle Dage, efter at han var udfriet fra Fængslet og ophøjet af Kongen til at staa som den næsthøjeste Mand i Riget, betjente sine Brødre, som havde hadet ham og kastet ham bort fra sig og solgt ham som Slave, saaledes er Amerika, Josefs Land, i borgerlig, social og politisk Henseende højt opløstet og omgivet af Skønhed og Gode. Amerika betjener nu de trængte Nationer, som henvendte sig til os for at modtage Fødemidler, Hjælp og Bistand. Hvor herligt, at Amerika, som er kommen til Erkendelse af sin Styrke og Magt, staar villig til at tilgive og

højhjertet betale ondt med godt! Hvad har de Forenede Stater udført? De har sendt deres Armeer og Dele af deres Krigsflaade over det store Ocean. Vi har sendt vore Sønner til Fronten for at hjælpe europæiske Nationer, for at hjælpe den gamle Verdens demokratistiske Nationer i deres Frihedskamp og deres Kamp for at hævde den lige Ret for alle. Og jeg takker Gud for, at vore Sønner nyder det Privilegium at deltage i denne Frihedskamp. De er i Ordets inderligste Betydning Frihedens Sønner, thi Evangeliets Pagt, under hvilken de er fødte, er Frihedens fuldkomne Lov, og det er særdeles passende, at de skulde deltage i det store og mægtige Drama, hvorved Frihedsprincipper bliver hævdede blandt Nationerne, og rydde Vejen for Fortyndelsen af Frelsesbudstabet til ethvert Folk og til enhver Krog og Hjørne i Verden.

Gud velsigne vort Land! Gud velsigne Amerika i dets himmelgivne Opgave at komme de nødlidende Nationer til Hjælp, bevogte Frihedens Ark, holde i Live Frihedens Flamme og forsvare Menneſterettighederne! Amen.

Betragt den lyse Side af Livet.

Følg hvad vi finder optegnet i Mormons Bog, som indeholder hellige Optegnelser vedrørende Amerikas Oldtidsfolk og Kristi Evangeliums Principper, nedskrevne af Profeter, som boede i Amerika i Oldtiden, vil Menneſket, efter at det har forladt dette Liv, have en fuldkommen Kundskab om dets Skyld og Urenhed og Røgenhed, men paa samme Tid siges der, at de retfærdige skal have en fuldkommen Kundskab om Glæden, de gaar i Møde, og være ifklædte Renhedens og Retfærdighedens Klædning. Det er særlig de sidstnævntes Stilling, som vi nu tænker paa, og vi ønsker her at overveje enkelte Udsagn, der kan tjene til at lette det saa ofte betyngede Sind. Vi mener ikke hermed, at vi vil søge at skjule vore Fejl og Forseelser for den alvidende Gud, for hvem alle vore Tanker og Handlinger er aabenbarede; ej heller agter vi at fremhæve os selv, tænkende, at vi er fuldkomne. Men da vi tror, at „Menneſtene ere til for at kunne nyde Glæde“ (2. Nephi 2: 25.), mener vi, det er ret og Herren til Behag, om vi paa vor Færden her i Verden betragter den skønne Side af Livet saa meget som muligt. Det er i mange Henseender besværlige Tider, vi lever i, men det gør ikke Livet lettere for os eller andre altid at se paa den mørke Side af Tilværelsen og aldrig at vise et glad Smil. Det gælder om at bevare det lyse Sind. En kirkelig Forfatter skriver: „Husk, at det er Lyset og ikke Mørket, som udsolder Blomsten. Himlen er lys i ti Dage, naar den kun er mørk i en. Du har Besværligheder, men det har andre Menneſter ogsaa. Ingen er fri for dem. Under Besværligheder erholder et Menneſte, som klynger sig til Herren, Styrke og Mod til at stride „Troens gode Strid“ og finde Lykke i Livet og sluttelig erholde det evige Livs herlige Krone. Hvad har det at betyde, om ogsaa Tingene ser lidt mørke ud? Der kan snart ske en Forandring. Efter Natten

kommer den lyse Dag. Der er mere Liv i een Solstraale end i en hel Himmel fuld af Mørkhed."

Betragt, hvorledes Nattens Mørke og Taage om Dagen svinder for den klare Solstraale. Saaledes vil alle Bejværligheder omsider overkommes og alle Sorger forsvinde fra det Hjerte, som Gud trøster ved sin Aand, og for hvem Kristi Kærlighed er aabenbaret. Vi er belærte om, at ingen Handling, som Menneſket udfører, kan blive fuldstændig forglemt af det, men at Menneſkets Handlinger i Livet vil være skrevet paa den Table, som hvert enkelt Menneſte opbevarer hos sig selv, nemlig Sindets Table, som gemmer alle modtagne Indtryk, og hvorfra de senere kan blive fremdragne. Det er ikke alene de flette Handlinger, som saaledes er skrevne paa Hufommelsens Table, men, taffet være Herren, ogsaa de gode. At Menneſket er et svagt og ufuldkomment Væsen, erkender vi, og ligeledes, at vi alle trænger meget til Guds Naade og Barmhertighed. Som Sidste-Dages Hellige glæder vi os imidlertid ved Igenløsningsplanen, som var beredt fra Verdens Begyndelse til Frelse for alle, som vil adlyde Guds Befalinger. I Almas Bog læser vi angaaende denne Plan følgende:

"Men Gud kaldte Menneſket i sin Søns Navn — og dette var den Plan til Forløsning, som blev lagt — sigende: Dersom I ville omvende eder og ikke forhærde eders Hjerter, da vil jeg være barmhertig mod eder formedelt min enbaarne Søn. Derfor, hvo, som omvender sig og ikke forhærder sit Hjerte, skal have Krav paa Barmhertighed, formedelt min enbaarne Søn, til sine Synders Forladelse, og skal indgaa til min Hvile." (Almas Bog, 12 : 33, 34.)

Det var i Henhold til Igenløsningsplanen, som var beredt for Menneſkene, at Herren ved sin Tjener Esaias sagde:

"Kommer dog og lader os gaa i Rette med hinanden, siger Herren. Dersom eders Synder end vare som Karmosin, da skulle de blive hvide som Sne; om de end vare røde som Skarlagen, skulle de dog blive hvide som Uld." (Es. 1 : 18.)

Ligeledes siger Herren ved Profeten Esaiel:

"Men, naar den ugudelige omvender sig fra alle sine Synder, som han har gjort, og holder alle mine Skikke og gjør Ret og Retfærdighed, da skal han visselig leve, han skal ikke dø. Alle hans Overtrædelser, som han har gjort, skulle ikke ihukommes imod ham; han skal leve ved sin Retfærdighed, som han har øvet." (Esaiel 18 : 21, 22.)

Paulus skriver i sit første Brev til Timoteus:

"Nogle Menneſters Synder ere aabenbare og gaar forud til Dom; men for nogle følge de ogsaa bagefter." (1. Tim. 5 : 24.)

Hermed forstaar vi, at det Menneſte, som omvender sig fra sine Synder og antager Igenløsningsplanen, erholder Tilgivelse for samme, saa at det siges, at vedkommendes Synder ere „gaaede forud til Dom og blevne udslattede." Jesus taler om alle saadanne, som ikke kommer til Dommen, naar han siger:

„Sandelig siger jeg eder: hvo, som hører mit Ord og tror den, som mig udsendte, har evigt Liv og kommer ikke til Dommen, men er gaaet over fra Døden til Livet.“ (Joh. 5 : 24.)

Tro alene er dog ikke nok, thi Jesus siger videre:

„Om nogle elsker mig, skal han holde mit Ord, og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme og tage Bolig hos ham.“ (Joh. 14 : 23.)

Hos Profeten Malafias, idet han omtaler Dagen, der brænder som Ønen, læser vi:

„Da samtalede og de, som frygtede Herren, hver med sin Ven, og Herren gav Agt derpaa og hørte det, og der blev skrevet for hans Ansigt en Skriftbogsbog om dem, som frygte Herren og tænkte paa hans Navn. Og de skulle, siger den Herre Zebaoth, være mig en Egen- dom paa den Dag, som jeg skaber; og jeg vil staae dem, som en Mand staaer sin Søn, der tjener ham.“ (Mal. 3 : 16, 17.)

Hvilke herlige Bøster, der dog er givet til dem, som giver Herren sit Hjerte og lever i Lydighed til hans Bud og Love, og benytter den kostbare Tid, givet os i dette korte Fordeliv, for at berede sig til at møde Gud.

Et oplysende Ord har lydt fra Himmelen i vore Dage, angaaende hvem der skal komme frem i de retfærdiges Opstandelse:

„Disse ere de, der have annammet Jesu Vidnesbyrd, troede paa hans Navn og bleve døbt i Lighed med hans Begravelse, bleve be- graveede i Vandet i hans Navn, og dette i Følge den Befaling, som han har givet, saa at de ved at holde Befalingerne kunne vorde toede og rensede fra alle deres Synder, og annamme den Helligaand ved Haands- paalæggelse af den, der er ordineret og beseglet til denne Myndighed.“ (B. B. 76 : 51, 52.)

Om vi derfor er iblandt de lykkeliges Tal, der har erholdt Kundskab om Fgenløsningens herlige Plan, der er frembragt ved Jesus Kristus, og er begyndt at vandre paa den trange Vej, da, om Modgang og Prøver end ligger paa vor Vej, og om Opofrelser for Sandhedens Sag er krævet af os, for at hjælpe til at opbygge Kristi sande Kirke paa Jorden, vide vi, at hvis vi gør disse Vire villigt og med Glæde, det vil tjene til vor Frelse og Ophøjelse i Guds evige Herligheds Rige.

Det er, som vi læser i „Forelæsninger om Troen“ i Pagtens Bog, forgæves for Menneskene at indbilde sig, at de er Medarvinger med dem, som har frembaaret alt, hvad Herren har givet dem, som Offer, og derved bleve delagtiggjorte i Evangeliets Naadegaver; det er for- gæves, hvis Menneskene indbilder sig, at de kan erholde evigt Liv, undtage: de frembærer for Gud det samme Offer, og ved denne Dring erholder Kundskab om, at de er ham behagelige. Vi læser:

„De, altsaa, som gøre Dringer, vil Gud give det Vidnesbyrd, at deres Levnet er behageligt for hans Naahyn; og de, som have dette Vidnesbyrd, ville have Tro til at opnaa evigt Liv og ville blive i Stand til, formedelft Troen, at være bestandige til Enden, og annamme

den Krone, der er henlagt for dem, som elste vor Herre Jesu Kristi Aabenbarelse." (Forelæsninger om Troen, Bøg 6 : 8, 10.)

Hvis Du, kære Væser, er en af dem, der har viet Dig til Herrens Tjeneste, og Du har kæmpet som en ædel Stridsmand for Herrens Sag, hvad enten din Kamp er foregaaet i den lille Verden i Hjemmet eller ude i fjerne Lande, og Du muligvis har følt Dig ensom og forladt og nedbøjet af Besværligheder paa Grund af en eller anden Modgang i Livet, tænk da paa de herlige Ord, der lød til Profeten Alma, da han var nedbøjet af Sorg paa Grund af Mennestenes Ugudelighed. Englens Ord til Alma var disse:

„Salig er Du, Alma; derfor opløst Dit Hoved og glæd Dig; thi Du har stor Marsag til at glæde Dig, fordi Du har været trofast i at holde Herrens Bud.“ (Alma 8 : 15.)

Lader os derfor opløste vort Hoved og være glade ved at betragte samt nøje overveje de trøstende Ord og herlige Forjættelser, der indeholdes i Guds aabnede Ord, saa vel fra fordums Tid som Herrens Ord givet til os ved Aabenbaring i disse de sidste Dage; og lader os stedse ikke forglemme saa meget som muligt at se paa den lyse Side af Livet.

Hans J. Christiansen.

Efteraarskonferencen i Trondhjem.

Konferencemøderne blev afholdte i Lokalet paa Gamle Kongevej 6. Møderne blev ledte af Konferencepræsident Hylmum P. Nøkleby.

Mødet Lørdag den 28. Septbr., Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Aften.

Tilstede var Præsident John J. Blowman fra Kristiania, som repræsenterede Missionspræsident Hans J. Christiansen, der ikke havde kunnet erholde Pas til Norge. Mødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen Nr. 69 i Korbogen og Bøn af Johannes Haugan, hvorefter Nr. 93 blev sunget. Konferencepræsident Nøkleby bød de tilstedeværende velkommen til Konferencen.

Grensførstander Niels Hagen rapporterede Stillingen i Trondhjems Gren siden sidste Conference og omtalte Evangeliets velsignende Jedsfyldelse, hvorfomhelst Menneffene var villige til at leve i Overensstemmelse med dets Lærdomme. Hans Raadgivere, Ole Sommervold og Johannes Haugan, bar derefter deres Vidnesbyrd angaaende Sandheden af de Sidste-Dages Helliges Lærdomme. Konferencepræsident Nøkleby rapporterede Stillingen i Konferencen som en Helhed. Sluttelig talte besøgende Konferencepræsident Blowman angaaende Kirkens Lærdomme, og han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af de Principper, de Sidste-Dages Hellige forkynder. Mødet sluttede med Sangen Nr. 32 i Salmebogen og Takfigelse af Niels Hagen.

Søndagskolens Konferencemøde Søndag den 29. Septbr.,
Formiddag Kl. 10.

Mødet begyndte med Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen“, og Bøn af Præsident John F. Blowman, hvorefter Sangen: „Kom Brødre, Søstre“, blev sunget. Skolens Bestyrer, Johannes Haugan, afgav Rapport over Skolens Virksomhed siden sidste Konference. Han udtalte sin Glæde over at arbejde i Søndagskolen. Broder Paul Helberg gav en Beretning om, hvilke Lektier den theologiske Klasse havde gennemgaaet siden sidste Konference. Til Afvæksling blev en Kvartet afsunget.

Det blev foreslaaet og assisteret at opholde Skolens Bestyrelse, samt Lærerne og Lærerinderne. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Præsident Blowman forklarede, hvorledes de gode Lærdomme, som blev indprentede i Børnenes Sind i Søndagskolen, vilde komme dem til Gode i deres fremtidige Liv. Han formanede Søskende til at arbejde med Nidkærlighed for Evangeliets Udbredelse og for Guds Riges Sag. Til Slutning blev Sangen: „Hav Tak for Profeten“, sunget, og Søndagskolens Konferencemøde sluttedes med Taksigelse af Ole Sommervold.

Eftermiddagsmødet Kl. 2.

Mødet aabnedes med at synge Sangen: „Da Kristi Kirke ved Guds Magt“, og Bøn af Paul Helberg. Derefter blev Sangen: „Er Gud for os“, sunget. Præsident Nøkleby talte til Forsamlingen og oplæste et Brev fra Missionspræsident Hans F. Christiansen, indeholdende en hjertelig Hilsen til de Hellige i Konferencen. Broder Hans F. Karlsen talte derefter angaaende Krigen, som havde raset, og de Straffedomme, som skulde komme over Menneskene i de sidste Verdenstider før Kristi anden Tilkomme. Til Afvæksling sang en Kvartet Sangen: „Brødre, tør vi ihukomme.“

Præsident Blowman foreslog Kirkens Generalautoriteter, Præsidenten over den europæiske Mission, George F. Richards, og Præsidenten over den skandinaviske Mission, Hans F. Christiansen, til Opholdelse af de Hellige i deres respektive Stillinger. Fremdeles Missionær Niels F. Green som Oversætter og Medredaktør af „Skandinaviens Stjerne“, Broder Carl F. S. Jørgensen som Missionssekretær, Hyrum B. Nøkleby som Præsident over Trondhjems Konference. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Præsident Blowman talte derpaa angaaende hans tidligere Missionserfaringer og formanede Søskende til Trofasthed og til at vise Lydighed overfor dem, som er satte til at vaage over Kirken og varetage Medlemmernes Liv. Mødet sluttede med Afhyngelse af Sangen: „Fryd dig Eder, Zions Søner“, og Taksigelse af Johannes Haugan.

Aftenmødet Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Vaagn op, hør Røsten lyder“, og Bøn af Præsident Nøkleby, hvorefter Sangen: „Nu Fryd mig Hjerte finder“, blev afsunget.

Præsident Nøkleby talte angaaende Menneskets Forudtilverelse og

fremstattede mange Beviser fra Skriften desangaaende. Han omtalte ligeledes Daabens Betydning og den rette Daabsmaade. Til Afvæksling sang en Kvartet: „O, min Fader.“

Præsident Plowman talte om Gud som et personligt Væsen og omtalte Kristi Mission paa Jorden. Mødet sluttede med Afhyngelse af Sangen: „O Herre, lad mig komme frem“, og Taksigelse af Niels Hagen.

Mødet Mandag Aften Kl. 8¹/₂.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Kom Hellige fremad“, og Bøn af Johannes Haugan, hvorefter Sangen: „Fader vor paa Himlens Trone“, blev sunget.

Præsidentinde Marie Waldseth gav Rapport over den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed; Broder Niels Hagen gav Rapport over Ungdomsforeningens Virksomhed siden sidstafholdte Konference, og Johannes Haugan rapporterede Sangforets Stilling. Præsident Nøkleby foreslog paa Grund af Forholdenes Natur nogle Forandringer i Organisation af den kvindelige Hjælpeforening og ligeledes i Ungdomsforeningen. Præsidentinden over den kvindelige Hjælpeforening havde paa Grund af daarligt Helbred anmodet om at blive løst fra sin Stilling. Det blev derpaa foreslaaet og assisteret, at Kvindeforeningens Bestyrelse samt første Raadgiver i Ungdomsforeningen, Petra Røkke, og Ebba Sommervold, Skriver og Kassierer for Sangforet, blev afløste med Tak og Ære for det Arbejde, de havde udført indenfor disse Foreninger. De stillede Forslag blev enstemmigt vedtagne. Det blev dernæst foreslaaet og assisteret, at følgende Søstrende blev opholdte af de Hellige i deres Tro og Bønner, nemlig som Præsidentinde for Kvindeforeningen, Søster Petra Røkke; som hendes første Raadgiver, Olida Gilertsen; som hendes anden Raadgiver, Marie Rison; som Skriver og Kassierer, Alma Sommervold; som første Raadgiver i Ungdomsforeningen, Søster Lagerta V. Kristiansen; fremdeles alle, som hidindtil havde holdt Stillinger i de forskellige Organisationer. „Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. „Jeg ved, paa hvem jeg bygger“, blev sunget.

Præsident Plowman udtalte sin Tilfredshed med Rapporterne, som havde været givne. Præsident Plowman omtalte Kirkens historiske Udvikling siden Profeten Joseph Smiths Dage.

Mødet sluttede med Afhyngelse af Sangen: „Hør i din Enbaarnes Navn, og Taksigelse af Broder Niels Hagen.

Festmødet Tirsdag Aften den 1. Oktober.

Mødet blev afholdt under Kvindeforeningens Direktion og blev ledet af Grensforstander Niels Hagen.

Mødet aabnedes med Sangen: „Vi glædes og frydes“, og Bøn af Forstander Niels Hagen. Præsident Nøkleby holdt Velkomsttalen. Et velvalgt Program blev udført, bestaaende af Sang, Musik, Taler, Oplæsning og Deklamation, hvorefter der var Fællesspisning ved et smukt dækket Bord for alle de tilstedeværende ved Mødet. Det afgaaende Præsidentskab blev overrakt en Gave til at minde dem om den Tid, de virkede i Kvindeforeningen. De tilstedeværende fornøjede sig derefter

paa forstellig Maade til Festmødets Slutning. Lokalet var dekoreret med Grønt og norske Flag. Festen sluttede med Taksigelse af Præsident Blowman.
Johannes Haugan, Skriver.

Missionærer til Danmark.

Salt Lake City den 4. Januar 1919.

Præsident Hans J. Christiansen,
Den skandinaviske Mission.

Kære Broder!

Et Forsøg har været gjort gennem Senator Reed Smoot til at erholde Tilladelse fra den danske Regering til at sende fire Uldster til Danmark. Den danske Gesandt meddeler Senator Smoot, at han er i Besiddelse af et Telegram fra Danmark, som gaar ud paa, at fire Missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige kan faa deres Pas viseret af den danske Konsul i New-York, men kun til at gælde for et Ophold i Landet i tre Maaneder.

Kirkens første Præsidentskab tænker ikke, at det er formaalstjenligt at sende Missionærer til Danmark under disse Forhold.

Deres Broder

Harold G. Reynolds,
Missionssekretær.

Ifølge ovenstaaende Meddelelse kan vi altsaa ikke vente nye Missionærers Ankomst til Danmark foreløbig. Det er derfor nødvendigt, at vi Uldster, som nu er her i Missionen fra Zion, bliver paa vor Post endnu en Tid, indtil Forholdene bliver mere gunstige. Lad os imidlertid ikke tabe Modet, kære Brødre, men tage fat med fornyet Iver og fuldføre den Gerning, der paahviler os i vor himmelske Faders Tjeneste i disse besværlige Tider, som vi oplever. Lad mig forsikre eder, kære Brødre, at i den Stilling, jeg indtager her i Missionen, statter jeg højlig det vigtige Arbejde, I udfører, og den Ihærdighed, I stedse lægger for Dagen for at fremme Herrens Sag. Det samme gælder vore tro og hengivne Brødre i det lokale Præstedømme, samt alle trofaste Hellige. Husk, at vort Maal er stort, og derfor hedder det atter: Frisk Mod! Fremad til Sejr!

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Afslutning. Uldste Peter H. Johansen, der har virket med megen Nidkærlighed som omrejsende Uldste i Kristiania Konference i lidt over 2 Aar, er løst med Ure fra sin Missionsvirksomhed og rejst tilbage til sit Hjem i Salt Lake City. Han afrejste med Dampskibet „Hellig Olaf“ fra Kristiania.

Føraarskonferencerne.

Føraarskonferencerne i Danmark vil blive afholdte som følger:

 J Aalborg . . . den 15., 16. og 17. Marts.

 " Aarhus . . . den 22., 23. og 24. —

 " København . . den 5., 6. og 7. April.

Konferencemøderne i Norge vil blive bekendtgjorte senere.

Hans J. Christianen,
Missionspræsident.

Dødsfald.

Ældste Robert J. Bischoffs Hustru døde i sit Hjem i Lowell, Wyoming, af spansk Syge den 17. Oktober. Hun blev født den 20. November 1875 i Utah. Hendes Mand virkede fornylig som Missionær i Bergens Konference, i Slutningen af sin Missionstid som Konferencepræsident.

Søster Bischoff var i 9 Aar Præsidentinde over den kvindelige Hjælpeforening i sin Hjemby. Hun havde steds været en virksom Kvinde indenfor de forskellige kirkelige Organisationer. Hendes Mand, 3 Sønner og 4 Døtre efterlever hende.

Missionsærens Rapport for Oktober, November og December Måaender 1918.

Konferencepræsident	Konference	Mital Missionærer	Strikter omfatte	Smaahefter	Bøger omfatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeli- samtaler	Møder afholdte	Døbt	Ordinerede	Børn baptiserede
Hans J. Christianen ¹⁾	København	1	1900	62	6		4	95	4	1	3
F. F. Samuelson	Aarhus		2352	47	3			190	4		1
Jens Thomsen	Aalborg	1	547	1	2	63	16	86	3	1	
John J. Blomman	Kristiania	3	506	46	92	51	88	182	6	1	4
Olaf K. Karlson	Bergen		554	20	44			147	3	2	1
Hyrum P. Nøkleby	Trondhjem	1	36	15	19	3	7	63			
Missions-Emb. . . .		3									
Totalsum for Missionen		9	5895	191	166	117	115	763	20	5	9

¹⁾ Missionspræsident Hans J. Christianen er tillige Konferencepræsident.

Indhold:

Tale af Ældste Orson F. Whitney	49	Missionærer til Danmark	63
Redaktionelt:		Afløsning	63
Betragt den lyse Side af Livet.		Føraarskonferencerne	64
(Uf Missionspræsident Hans		Dødsfald	64
J. Christianen.)	57	Missionsærens Rapport	64
Efteraarskonferencen i Trondhjem.	60		

Udgivet og forlagt af H. J. Christianen, Korsgade 11, København N.

Tryk hos F. C. Bording (W. Peterfen).